

MAMA'S VERTELLEN

LORE DE VILDER

Meer dan verwacht

Lannoo

Meer dan verwacht

In dit boek gaat het over meerlingen. Over tweelingen en drie-lingen. Over eeneiige en twee-eiige meerlingen. Over natuurlijke zwangerschappen en over zwangerschappen na een fertiliteitstraject.

De verhalen lopen uiteen: de mama's en papa's in dit boek hebben elk hun eigen achtergrond, hun eigen verhaal, hun eigen ervaringen. Maar één ding hebben ze gemeen: op een dag zaten ze bij de gynaecoloog en kregen ze te horen dat er niet één maar twee (of drie!) kloppende hartjes te zien waren op het scherm. Verrassing!

Voor de ene een heuse rollercoaster en een intense periode, voor de andere puur genieten. In elk geval: meer dan verwacht. Meer kindjes dan verwacht, meer werk dan verwacht, maar vooral: meer liefde dan verwacht!

Jammer genoeg
komt een
zwangerschap
niet met een
handleiding.

Mama Kato vertelt

Kato (21) woont samen met Nicolas en is mama van Mathéo & Sophia (2017). Ze werkt als zelfstandige en distribueert schoonheids- en gezondheidsproducten.

Kinderwens

Nicolas en ik vormden al vier jaar een gelukkig koppel en we wisten al heel lang dat we jonge ouders wilden worden. Zodra ik achttien was geworden, besloten we dan ook om te stoppen met anticonceptie. Nicolas was toen 21. We hadden er lang genoeg over nagedacht en uitvoerig over gesproken. Twijfels hadden we niet.

We studeerden allebei en hadden het al helemaal uitgedokterd: in oktober werd ik achttien. We zouden één of twee maanden ‘proberen’ en met een beetje geluk kon ik dan bevallen in de zomervakantie. Op die manier konden we allebei onze studies verderzetten zonder die te moeten onderbreken en konden we toch genieten van onze eerste momenten als mama en papa. Maar het ging net iets sneller dan verwacht: ik was onmiddellijk zwanger.

Verrassing!

Dat ik zwanger was van een tweeling hadden we totaal niet zien aankomen. Tweelingen zitten bij ons niet in de familie. Bovendien waren mijn bloedwaarden niet zo hoog, waardoor mijn huisarts (mijn broer) geen enkel vermoeden had dat het om een meerlingzwangerschap ging.

We gingen dolenthousiast samen naar de gynaecoloog en waren enorm benieuwd om voor de allereerste keer ons kleintje te zien. Plots werd het stil en de gynaecoloog keek erg lang naar het scherm. Onze hartslag schoot de hoogte in en er gingen allerlei doemscenario's door ons hoofd. Was er iets mis? Tot ze ineens zei: 'Het is een tweeling!' Nicolas en ik waren allebei opgelucht, want hé, ze leefden! Daar ging het om. Misschien was het daardoor dat we niet echt in shock waren en dat we geen schrik hadden voor wat er zou komen.

We hadden onze familie en vrienden al snel op de hoogte gebracht dat we een kleintje verwachtten. Nadat we bij de gynaecoloog hadden ontdekt dat het er twee waren, moesten we dus opnieuw bij iedereen langsgaan om nog een extra nieuwtje te brengen. Je had hun gezichten moeten zien!

Vol verwachting

Ik vond het zalig om zwanger te zijn, en al helemaal van een tweeling. Ik genoot echt van al dat leven in mijn buik. Naarmate de zwangerschap vorderde en de kindjes groter werden, wisten we ook wie waar lag in mijn buik. Best grappig, Sophia nam altijd heel veel plaats in en duwde haar broertje Mathéo daarbij naar de zijkant. Arme stakkerd! Hun karaktertjes waren toen al duidelijk: Sophia geniet nog altijd van alle aandacht die ze krijgt en hangt graag de 'diva' uit, terwijl Mathéo erder een stille genieter is die in het geniep kattenkwaad uithaalt.

Toch was het niet allemaal rozengeur en maneschijn. Ik had last van de typische zwangerschapskwaaltjes. De eerste vijf maanden en op het einde van mijn zwangerschap was ik bijvoorbeeld vaak misselijk en moest ik braken. Als ik nog maar dénk aan scampi draait mijn maag nog altijd om.

Ik moest ook al snel platliggen en heb veel moeten rusten. We woonden in een huis vol trappen en om een bad te nemen of te gaan slapen moest ik vier trappen op. Daarom besloten we al snel

om tijdelijk bij mijn moeder in te trekken, waar alles op de benedenverdieping was.

Het viel me zwaar dat ik niet meer naar school kon en mijn vriendinnen niet meer elke dag zag. Gelukkig kwamen ze vaak op bezoek en zag ik mijn familie veel. Nicolas had toen net examens (en hij slaagde voor alle vakken, ondanks de turbulente periode!), waardoor ik het stiekem helemaal niet erg vond om even op 'hotel mama' te gaan. Anders had ik me wellicht nog veel eenzamer gevoeld.

Tijdens mijn zwangerschap belandde ik meer dan eens op de kraamafdeling omdat we vreesden dat er iets mis was. Jammer genoeg komt een zwangerschap niet met een handleiding. Ik ben iemand die niet graag snel naar een dokter gaat, omdat ik me niet wil 'aanstellen'. Het waren altijd Nicolas en mijn of zijn moeder die me overtuigden om toch maar eens te bellen of langs te gaan. Mocht ik nog een keertje zwanger zijn, dan zou ik die stap zelf veel sneller zetten.

Zo'n zwangerschap bracht best veel onzekerheid en stress met zich mee. Ik had vaak het gevoel dat ik hen niet meer voelde, en bij elke check-up bonsde mijn hart in mijn keel uit angst dat er iets mis zou zijn.

Welkom op de wereld

Op 34 weken en 6 dagen ben ik onverwachts bevallen. Ik herinner het me als de dag van gisteren: plots voelde het alsof ik in mijn broek aan het plassen was – mijn water was gebroken! Weeën had ik op dat moment niet, maar we zijn toch meteen naar het ziekenhuis gereden. De week daarvoor was ik al op de kraamafdeling beland en op dat moment hadden ze longrijping toegevend. Toen mijn vliezen gebroken waren, twijfelde mijn gynaecoloog dan ook geen seconde om de kleintjes via een keizersnede te halen. Ze lagen allebei wel goed, maar ze wilden geen risico nemen. Een beslissing waar ik nog altijd dankbaar voor ben!

Zodra Sophia en Mathéo uit mijn buik waren, was het alle hens aan dek. Mathéo had moeite met ademen. Hij werd naar het UZ overgebracht, omdat hij geïntubeerd moest worden en dat niet kon in ons ziekenhuis in Oudenaarde. Sophia werd op haar beurt naar neonatologie gebracht, terwijl ik naar intensieve zorg ging omdat de pijn niet te harden was.

Gescheiden van mijn twee mini's ... De tranen springen me nog in de ogen als ik daaraan terugdenk. Ik heb ze allebei niet op mij kunnen voelen en lag moederziel alleen op intensieve zorg. Net toen ik naar mijn kamer mocht, kon ik nog een glimp opvangen van Mathéo die in een speciale couveuse werd meegenomen. Ondertussen had Nicolas even mogen skinnen met Sophia. Hij voelt zich nog altijd schuldig over het feit dat hij niet meteen is vertrokken naar Gent.

Ik werd overgebracht naar een gewone kamer op de kraamafdeling, en nadat we mijn mama op de hoogte hadden gebracht, vertrok Nicolas naar Mathéo. Ik kreeg een paar foto's te zien en ontving een fotokader van het UZ met daarop een foto van hem, vol buisjes, draadjes en pleisters. Ondertussen kon ik bij Sophia op bezoek gaan op neonatologie. Door het kleine luikje van de couveuse kon ik haar strelen. Hartverscheurend was het om mijn eigen kind niet eens even op mijn borst te kunnen leggen en haar geen borstvoeding te kunnen geven. Maar het was niet anders ... Plots werd ik geconfronteerd met termen waar ik nooit eerder van gehoord had: longline, katheter, neusbril, intubatie ...

Pas na een paar dagen kon ik in een rolstoel Mathéo bezoeken. Dat was de eerste keer dat ik hem in het echt kon zien en kon aanraken. Hij lag op de afdeling bij de 'zwaarste gevallen' en kreeg morfine, was geïntubeerd en had een navelkatheter. Hem even uit zijn bedje halen was er dus niet bij. Rechts van hem lag een kindje van wie de ouders aan het beslissen waren of ze hem van de beademing zouden halen of niet, links lag een kindje dat nog nooit bezoek had gehad – de moeder wilde het kind niet. Mijn hart brak er in duizend stukjes.

Ik voelde me als mama ontzettend schuldig dat ik niet bij hen allebei kon zijn. Als ik bij Mathéo was, dan voelde ik me schuldig tegenover Sophia omdat die moederziel alleen in Oudenaarde lag. Was ik bij Sophia dan wist ik dat Mathéo daar alleen lag. Hef-
tig was dat.

Na een week heen en weer reizen, wat aanvoelde als een eeuwigheid, werden broer en zus herenigd. Toen konden we een klein beetje rust vinden. Ze mochten al snel samen in een bedje, en we konden hen zo vaak knuffelen als we wilden, konden hen zelf eens wassen ... De mooiste momenten waren de eerste keer dat ik hen op mijn borst mocht leggen, de eerste keer dat ze live borstvoeding kregen, de eerste keer samen in een bedje en hoe ze elkaar meteen opzochten ... Ik werd overspoeld door een zee van liefde voor hen, een gevoel dat ik met niets anders kan vergelijken.

Ik mocht zo lang als wettelijk toegestaan was op mijn kamer verblijven, maar toen kwam het moment dat ik naar huis moest. Zonder mijn kindjes. Verschrikkelijk!

Vanaf dat moment waren we van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op neonatologie. 's Middags aten we op de gang snel een chocoladereep uit de automaat en we leefden op automatische piloot. Bezoek kregen we niet graag; het leek me niet fijn om op bezoek te komen en dan de pasgeboren kindjes niet eens te zien krijgen, tenzij achter een raampje.

Uiteindelijk hebben ze een kleine maand op neonatologie gelegen. Jammer genoeg mochten ze niet op hetzelfde moment naar huis, maar een paar dagen later waren ze dan toch allebei thuis. Eindelijk kon ik me op en top mama voelen. Eindelijk kon ik er altijd voor hen zijn!

Thuis

Toen Sophia en Mathéo eindelijk thuis waren, genoten we van elk moment, met de grote 'G'. Eindelijk konden ook onze familie en vrienden hen knuffelen. Heerlijk!

Ik heb die periode nooit als ‘lastig’ beschouwd, maar dat is voornamelijk aan Nicolas te danken. Hij ondersteunde me in alles. Zo stond hij elke keer mee op om hen aan te leggen aan de borst, hij liet me ’s morgens vaak uitslapen terwijl hij opstond met de kleintjes, hij was begripvol ... Zonder zijn toewijding zou ik wellicht niet zo gelukkig terugblikken op die periode.

Daarnaast schakelden we ook de hulp in van kraamzorg, iets wat ik elke ouder zou aanraden. Meerling of niet!

Onze kindjes zijn geboren eind juni. Half augustus maakten we al onze eerste reis samen. We gingen naar een vakantiehuisje in Frankrijk, wat ons heel wat commentaar opleverde, maar het was perfect. Gewoon genieten met ons viertjes.

Natuurlijk was het niet altijd eenvoudig. Zo had ik vaak het gevoel dat ik constant iemand nodig had omdat ik bepaalde dingen niet alleen kon. Hen allebei tegelijk aan de borst leggen of hen allebei tegelijk wassen, bijvoorbeeld. Uiteraard leerde ik dat op den duur wel, maar in het begin zijn ze zo fragiel en kun je een paar extra handen echt wel gebruiken.

We probeerden ook om hun ritme op elkaar af te stemmen zodat ze samen aten, sliepen ... en wij de nodige rust konden krijgen. Dat zorgde op de ‘piekmomenten’ wel voor extra druk.

Maar eerlijk? Ik vond het meteen zalig om een tweeling te hebben. Ik kan het me zelfs niet inbeelden dat ik één baby’tje zou hebben en Nicolas en ik zouden moeten ‘vechten’ om wie hem het eerst zou mogen knuffelen!

Drukke jaren van geluk

Ondertussen zijn Mathéo en Sophia tweeënhalf. Ook na de kraamperiode waren we heel gelukkig, al hadden we wel wat zorgen door de vele doktersbezoekjes. Gelukkig waren het gemakkelijke en blijde baby’tjes die al snel op hetzelfde ritme zaten en niet veel huilden. Doordat Nicolas twee maanden vakantie had, heeft hij alles heel bewust kunnen meemaken, dat was echt fijn.

Het zijn twee handen op één buik. Ze verschillen heel erg qua uiterlijk, karakter, temperament, interesses ... maar zijn de allerbeste vriendjes. Mathéo is rustig, zachtaardig en avontuurlijk, terwijl Sophia een echt Duracell-konijn is dat heel zorgzaam en attent is, vooral tegenover haar broer.

Op het vlak van ontwikkeling was Sophia altijd voor op Mathéo. De eerste keer kruipen, de eerste stapjes, de fijne motoriek ... Sophia was altijd sneller, wat Mathéo dan triggerde om het ook onder de knie te krijgen.

Ik ben uiteindelijk niet opnieuw gaan studeren. Er kwam een mogelijkheid op mijn pad waardoor ik volledig van thuis uit kon werken, en die kans kon ik niet laten liggen. Ik heb mijn studies dus heel bewust stopgezet en heb daar geen seconde spijt van gehad. Nu kan ik de kinderen dag in dag uit zien opgroeien en dat vind ik heerlijk. Nicolas heeft zijn studie orthopedagogiek succesvol afgerond na de geboorte van Sophia en Mathéo.

Vooroordelen en clichés

We werden meer dan eens geconfronteerd met clichés en vooroordelen. Wij hebben er bewust voor gekozen om op jonge leeftijd mama en papa te worden, maar de buitenwereld was niet mals voor ons. De opmerkingen vlogen ons al gauw om de oren: 'Het zal wel een ongelukje geweest zijn', 'Die weten niet waar ze aan beginnen', 'Het waren er twee voor de prijs van eentje', 'Zo handig, dan ben je er meteen vanaf' ... Alsof onze kindjes niet gewenst waren, en alsof het sociaal niet aanvaardbaar is om na een tweeling nog kindjes te willen?

Natuurlijk waren er ook mensen die oprecht gelukkig waren voor ons. Zij wisten heel goed dat wij het ouderschap niet licht opvatten.

Onze tips

Laat je vooral niet gek maken. Je zult veel ‘goedbedoeld’ advies krijgen. Misschien zul je verhalen horen die je afschrikken of je in de war brengen. Doe vooral waar jij je goed bij voelt. En durf vragen te stellen. Ik zal niet beweren dat het gemakkelijk is, maar het is een prachtig avontuur en dat is het allemaal meer dan waard. En vooral: vergeet niet te genieten van elk moment. Want – o cliché – de tijd vliegt zo voorbij.

En als ik nog één tip mag geven: voel je vooral niet slecht als je na de geboorte van je kleintjes vooral in je coconnetje wilt blijven en minder oog hebt voor de buitenwereld. Als je als ouder (van prematuurtjes) toestemming moet vragen om je kleintjes vast te houden en je je daarbij ook aan een bepaald schema moet houden, dan wil je hen niet meer loslaten eens ze thuis zijn. Dat is volkomen normaal en daar hoeft je je niet voor te verantwoorden.

Ik begon heel erg te
huilen. Niet van
verdriet of van geluk,
het overviel me
gewoon.